

Arrest

nr. 235 670 van 29 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 28 april 2019 België is binnengekomen, diende op 2 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 november 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 19 november 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 02/05/2019
Overdracht CGVS: 04/06/2019*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 22 augustus 2019 van 14u02 tot 17u45, bijgestaan door een tolk die het Pashto machtig is. Uw advocaat, meester NGENZEBUHORO (loco Massin), stond u bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, T.Z., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn en meer specifiek van de stam Momand, en het soennitische geloof te belijden. U kent uw geboortedatum niet maar verklaarde 20 jaar oud te zijn tijdens uw persoonlijk onderhoud. U bent geboren in het dorp Surdak, dat deel uitmaakt van Baru en is gelegen in het district Rodat van de Afghaanse provincie Nangarhar. U hebt daar ook altijd gewoond. U bent nooit naar school geweest en volgde ook geen lessen in de moskee of madrassa en bijgevolg bleef u ongeletterd.

Toen uw oudere broer W.Z. het derde schooljaar had beëindigd, werd hij door zijn vader op internaat gestuurd aan de landbouwschool in de provinciehoofdstad Jalalabad. Hij kwam nog maar zelden terug naar het dorp. Aangezien uw vader landbouwer was hielp u hem vooral bij zijn werkzaamheden. Uw vader had zelf geen gronden en moest rondkomen met het werk dat hij verrichtte voor andere mensen. De taliban eisten echter ushr, belasting, van hem. Hij weigerde te betalen en werd daarom door de taliban meegenomen en gedood, iets meer dan 5 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan.

Minder dan een maand voor uw vertrek uit Afghanistan bracht de malik van het dorp een boodschap over van de taliban: men had uw broer gezien tijdens zijn werk als tolk voor de Amerikanen. Hij moest ophouden met dat werk, anders zouden zijn familieleden de gevolgen ervan moeten dragen. Uw oom aan moederszijde nam contact op met W.Z. om de situatie uit te leggen, maar W.Z. weigerde om met zijn werk te stoppen. Acht à negen dagen kwam de mollah van de moskee met dezelfde waarschuwing. Uw oom belde opnieuw naar uw broer, die herhaalde dat hij niet wilde stoppen met zijn werk. Nog geen week later vond uw moeder een dreigbrief van de taliban. Indien W.Z. niet onmiddellijk zou stoppen met zijn werk zou dat dodelijke gevolgen hebben voor de rest van zijn familie. Uw oom telefoneerde nog eens met uw broer maar dat bracht geen zoden aan de dijk. Acht of negen dagen voor uw vertrek bent u getrouwd met W. U was toen ongeveer 18 jaar oud en zij was 14 à 15 jaar oud. Drie à vier dagen nadat jullie de brief aantroffen werd er op de deur geklopt. Het bleek te gaan om talibanstrijders. Uw moeder vond een verbergplaats voor u en hoewel de taliban heel het huis doorzochten konden ze u niet vinden. U bleef binnen zodat u niet zou worden opgemerkt. Na twee of drie dagen kwamen de taliban terug. Uw moeder verborg u opnieuw en de taliban konden u weer niet vinden. Daarom beslisten uw oom en uw moeder dat u het land moest verlaten. Uw oom regelde een smokkelaar voor u en de nacht dat u vertrok kwamen er weer talibanstrijders naar uw thuis. U reisde via diverse doorreislanden naar België, waar u aankwam op 28 april 2019. U diende in België een verzoek tot internationale bescherming in op 02 mei 2019.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vermoord door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming hebt u volgende documenten neergelegd: een taskara (Afghaans identiteitsbewijs), kopieën van uw taskara en dat van W.Z., kopieën van documenten betreffende het werk van W.Z., een dreigbrief van de taliban, en de enveloppe waarmee de documenten naar u werden verzonden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Hoewel u een zekere affiniteit vertoont met uw beweerde herkomstregio in het district Rodat, is doorheen uw persoonlijk onderhoud duidelijk gebleken dat uw kennis van omgeving lacunair is en u weinig tot niets kan vertellen over de situatie in die regio in de tijd dat u daar zou hebben gewoond. Zo weet u dat de stroom in uw dorp verder vloeit naar Barikar/Barikaw (CGVS, p.22) en situeert u het dorp Tarely in de richting van Kot district (CGVS, p.23). Van het dorp Paraw, dat even dicht bij uw dorp ligt als Tarely, maar net over de administratieve grens met Batkot district (zie de aan het administratief dossier toegevoegde kaart, landeninfo nr.1) hebt u vreemd genoeg nog nooit gehoord (CGVS, p.23). Ook Shashkhel/Shashkhail/Shashkheyl weet u niet zijn: u kan enkel zeggen dat u wel eens langs Shershahi bent gereden (CGVS, p.22).

Nochtans bevestigt de website www.fallingrain.com dat een dorp met die naam vlakbij het dorp Baro ligt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2). Van het Akhunzada Musa Babaji schrijn dat er gelegen was en dat kennelijk bezoekers trok uit Afghanistan en Pakistan tot het vermoedelijk werd opgeblazen door de puriteinse taliban (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3), hebt u ook nog nooit gehoord (CGVS, p.22) en zelfs wanneer u dit incident wordt gesignaleerd, kan u niets over deze aanval vertellen. U wijt dit aan het feit dat u zelf nooit de grens met het district Bati Kot hebt overschreden (CGVS, p.23). Daarbij moet dan toch worden opgemerkt dat deze grens op luttele kilometers van uw dorp is gelegen en dat zelfs indien dit plausibel zou worden geacht, quod non, redelijkerwijs mag worden verwacht dat u via de radio (CGVS, p.21) of via de gemeenschap waarvan u deel uitmaakte te weten zou komen dat er een zware bom is afgegaan vlak bij uw dorp, en dat daarbij niet alleen het doelwit is getroffen, maar ook de moskee beschadigd geraakte. Dat uw kennis van de nabije omgeving door een arbitraire scheidslijn van het district wordt beperkt, getuigt natuurlijk niet van een vertrouwdsheid met de onmiddellijke omgeving en een kennis van het reilen en zeilen die iemand spontaan opdoet door lange tijd op een plaats te wonen. Dat u wel een opijsting geeft van de vier schrijnen die u er volgens u zijn (CGVS, p.22) maakt vooral een ingestudeerde indruk. Uw kennis van Rodat district zelf blijkt immers ook eerder oppervlakkig. Zo zegt u geen weet te hebben van terugkeerders uit Pakistan behalve enkele gezinnen die zich in Sangar vestigden (CGVS, p.23) en zegt u dat er geen vluchtelingenkampen zijn in de omgeving van uw dorp, maar dat er wel mensen uit Shinwar zich zijn komen vestigen in onder andere Kabul Camp (CGVS, p.22), waar u ook heel precies de weg naartoe weet (CGVS, p.21). Nochtans zijn er in Rodat dicht bij de hoofdweg naar Jalalabad verschillende kampen waar in de maanden en jaren voor uw beweerde vertrek honderden Afghaanse terugkeerders zijn gevestigd (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). Zoiets zou de lokale bevolking niet ontgaan zijn. Dit blijkt ook uit het feit dat rond de tijd van uw vertrek uit Afghanistan een acute nood aan scholen voor de kinderen van deze terugkeerders bestond, die door het Swedish Committee for Afghanistan werd gelenigd door in Rodat voor meer dan 500 kinderen onderwijs te regelen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.6). Pas wanneer u wordt uitgelegd waar deze kampen zich bevinden zegt u de plaatsnamen te herkennen, maar u blijft volharden dat er geen vluchtelingen zijn daar (CGVS, p.24).

Er zijn u ook nog andere gebeurtenissen in Rodat genoemd, waar u evenmin veel duiding bij kon geven. In het dorp Hisarak in district Rodat werd in 2016 een bom verstoep in de moskee, die tientallen gewonden en minstens drie doden tot gevolg had, en door de Verenigde Naties werd veroordeeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5). Dat dorp ligt niet dicht bij het uwe en dus weet u niets over wat er zich daar afspeelde (CGVS, p.22). Als u meer details worden gegeven, lijkt u niet te geloven dat zoiets werkelijk heeft plaatsgevonden (CGVS, p.24). Van een school die is ingestort zegt u te weten dat het gebeurde in Sangar, en dat een echtpaar het leven liet (CGVS, p.22). Hierover kon geen informatie worden teruggevonden en bijgevolg kan dit bevestigd noch ontkend worden. In elk geval blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in het dorp Zino in Rodat een dak van een school is ingestort, wat aan twee kinderen het leven kostte (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.7). De vraag naar een grondconflict ten gevolge van een bouwproject waartegen uw dorpsgemeenschap in het verweer ging, ontwijkt u enkele malen voordat u verwijst naar een conflict met de Kotal over een heuvel en plannen voor de bouw van een universiteit in de woestijn (CGVS, p.21). De leiders van het dorp Baro boden echter verzet tegen de bouw van een "mega hospitaal" met 1000 bedden, een bitsige confrontatie die blijkbaar mensenlevens eiste (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.8). Pas wanneer u met deze informatie wordt geconfronteerd bevestigt u plots dat er nabij uw dorp een universiteit of een ziekenhuis zou worden gebouwd, en dat uw dorp daartegen protesteerde (CGVS, p.23), een eigenaardige gang van zaken. Dat u ook niet lijkt te weten dat uw broodwinning gevaar liep vanuit Daesh (Islamitische Staat), die de winstgevende papaverteelt strikt verbiedt en tegen wie uw dorp een militie heeft opgericht (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9 en 10), doet nog meer twifelen aan uw profiel en herkomst. Gevraagd naar wie er tegen het cultiveren van papaver gekant is antwoordt u nochtans stellig dat niemand er tegen is behalve de overheid, die in Rodat niet durft komen (CGVS, p.7). Tot slot zijn ook uw verklaringen over uw contacten in Afghanistan weinig coherent. U ontkent dat u nog met vrienden in Afghanistan contact houdt (CGVS, p.10) en beweert nooit in Jalalabad geweest te zijn (CGVS, p.5). Wanneer u later in het persoonlijk interview wordt gevraagd met wie in Jalalabad u contact houdt, verklaart u dan weer af en toe te spreken met een zekere "Kuchi", maar dat u voor de rest met niemand contact houdt (CGVS, p.21). Via Facebook blijkt u trouwens nog met andere mensen in contact te staan die beweren in Jalalabad te wonen en er zelfs gestudeerd te hebben (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots), wat eigenaardig is voor iemand die beweert een ongeletterde landbouwer te zijn die nooit die stad heeft bezocht en met niemand daar contact houdt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde levenslange verblijf in het dorp Baru, gelegen in het district Rodat van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wenst het CGVS daar nog aan toe te voegen dat u allerminst een familieband met "W.Z.", van wiens documenten u kopieën hebt neergelegd, aannemelijk hebt gemaakt. U legt geen enkel document neer waaruit onomstotelijk blijkt dat jullie elkaar zelfs maar kennen (CGVS, p.17). U verwijst naar de taskara's die u werden toegestuurd. Het gaat hier echter om kopieën die op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Uw eigen taskara, waarvan u wel het origineel neerlegt, is dan weer opgemaakt na uw vertrek uit Afghanistan en op uw vraag. Dat laat natuurlijk de mogelijkheid open dat dit stuk werd opgesteld met het oog op uw huidige procedure. Gezien de hoge graad van corruptie in uw herkomstland kan aan Afghaanse documenten sowieso slechts geringe bewijswaarde toegekend worden. Het is bovendien eigenaardig dat u verklaart dat uw broer volledig onverschillig stond tegen jullie herhaalde smeekbedes om te stoppen met zijn werk en jullie levens te redden. U hebt trouwens geen afdoende reden gegeven waarom uw broer zo hardvochtig voor jullie was (CGVS, p.14,16) en beweert dat u niet weet waar uw broer momenteel verblijft (CGVS, p.14), noch wat voor werk hij gewoonlijk deed, of waar dat ergens was (CGVS, p.3). Uit de door u neergelegde documenten blijkt evenwel dat uw oom op eenvoudig verzoek al deze documenten van uw broer heeft gekregen om ze naar u te kunnen sturen (CGVS, p.21,25). Daaruit volgt dus helemaal niet dat jullie zijn verblijfplaats niet kennen of dat W.Z. niet bereid is om u te helpen, in weerwil van uw beweringen daaromtrent. Dat u blijft volhouden nooit met uw eigen broer te hebben gesproken over het gevaar waarin hij u bracht (CGVS, p.14) en ook nu geen enkel contact met hem te hebben (CGVS, p.20) wijst ook niet op een hechte familieband tussen jullie. Dit geldt natuurlijk nog meer aangezien u beweert het hoofd van het huishouden te zijn geweest na het overlijden van uw vader (CGVS, p.12), een verantwoordelijkheid die zich moeilijk laat rijmen met de door u geschetste passiviteit.

Ook de door u beweerde bedreigingen die zouden voortvloeien uit het werk van W.Z. overtuigen allerminst. Waar u tijdens uw interview nog zei te vrezen voor gedwongen rekrutering bij de taliban (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens uw onderhoud met de dood te zijn bedreigd (CGVS, p.11). Daarbij zijn uw verklaringen echter weinig doorleefd en gedetailleerd. Bij herhaling hebt u het over de "twee à drie keer" keren dat de taliban bij u thuis kwamen en het huis doorzochten, voor u uiteindelijk preciseert dat zij tweemaal langs zijn gekomen toen u er nog was, en eenmaal net na uw vertrek (CGVS, p.11,16,17,19). Bij die gelegenheden zou uw moeder u gewaarschuwd hebben zodat u zich kon verbergen. Hoewel de taliban het hele huis doorzochten konden zij u nooit vinden (CGVS, p.11, 12). Het is daarbij weinig aannemelijk dat de taliban u geduldig de tijd zouden gunnen om u te verstoppen, of zouden nalaten om het huis grondig te doorzoeken in de wetenschap dat u zich voor hen zou kunnen verbergen. Aanvankelijk verklaarde u dat de problemen begonnen toen de mollah is langs geweest om een boodschap van de taliban over te brengen (CGVS, p.11). Even later lijkt u uw verklaringen te wijzigen als u plots zegt dat de malik van het dorp eigenlijk de eerste was die jullie kwam waarschuwen (CGVS, p.14), iets wat u nooit eerder had vermeld. Volgens uw verklaringen was het enige wat uw familie vervolgens deed telefoneren naar W.Z., maar u sprak zelf nooit met uw broer over de levensbedreigende situatie (CGVS, p.14,15). Gevraagd naar andere stappen als reactie op de dreiging van de taliban zegt u niets anders te kunnen doen (CGVS, p.15). Pas als u wordt gevraagd of u zelf nog buiten kwam, als gezinshoofd en kostwinner van de familie, geeft u aan dat u niet meer buiten het huis kwam (CGVS, p.17). Het is bijster merkwaardig dat u zoiets niet zelf ter sprake bracht, en weinig geloofwaardig dat u in die omstandigheden de mollah die de taliban als boodschapper gebruikten naar uw huis liet komen om uw huwelijk te voltrekken (CGVS, p.19). Gevraagd of zoiets niet riskant was, aangezien de mollah zou ontdekken dat u nog altijd thuis was, antwoordt u dat het de gewoonte is dat de mollah het huwelijk inzegt, en dat het niet gevaarlijk was aangezien u zich verstopte als de taliban het huis kwamen doorzoeken (CGVS, p.19), wat nauwelijks ernstig te nemen valt. Hoewel u in het begin van het gehoor moeite hebt met de kalender, toont u wel aan dat u kan hoofdrekennen (CGVS, p.4). Nochtans kan u over de feiten die u inroept geen beeld schetsen van wanneer alles zich zou hebben afgespeeld. U herhaalt consistent dat u acht of negen dagen voor uw vertrek bent getrouwd (DVZ, Verklaring DVZ, p.6,7, CGVS, p.9,19). U ontwijkt eerst de vraag naar wat er aan de hand was toen u bent getrouwd, en zegt dan dat uw huwelijk plaats vond nadat de taliban een eerste keer bij u huiszoeking zijn komen doen (CGVS, p.19).

Dat valt dan weer moeilijk te rijmen met uw bewering dat de taliban twee keer naar uw huis kwamen toen u er nog woonde, met twee of drie dagen ertussen, en een laatste keer nadat u reeds was vertrokken naar de smokkelaar (CGVS, p.16-17,19-20). Overigens had u ook gezegd dat ongeveer 15 dagen nadat de mollah uw had gewaarschuwd een dreigbrief werd gevonden (CGVS, p.11) maar nadat u hebt toegevoegd dat de malik u als eerste een boodschap vanuit de taliban had bezorgd, denkt u plots dat er maar 8 of 10 dagen zaten tussen het gesprek met de mollah en het vinden van de brief (CGVS, p.16), wat opnieuw weinig consistent is. Tenslotte is het niet geloofwaardig dat u eerst verklaart met uw familie in Afghanistan enkel te hebben gesproken over de documenten die u nodig had voor uw huidige verzoek om internationale bescherming en niet spontaan kan bedenken wat u verder nog zou bespreken met hen (CGVS, p.11). Even later lijkt u die uitspraak te wijzigen door te zeggen dat u ook hebt gevraagd wat de taliban sinds uw vertrek uit Afghanistan nog hebben gedaan, en dat u te horen kreeg dat de taliban om de twee à drie maanden nog eens komen kijken of er niemand is (CGVS, p.18). Dat u zich pas na een uitdrukkelijke vraag herinnert dat u wilde weten hoe de toestand van uw familie sinds uw vertrek is, kan uiteraard net zomin overtuigen als uw bewering dat u nooit de moeite hebt genomen om te vragen hoe uw oom erin slaagde genoeg geld te verzamelen om u naar het buitenland te sturen (CGVS, p.18) hoewel dat volgens u het leven heeft gered.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze inschatting om te buigen. Over de documenten betreffende het werk van W.Z. moet worden herhaald dat het gaat om kopieën die op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk te vervalsen zijn. Bovendien kunnen deze stukken op geen enkele wijze aantonen dat W.Z. inderdaad uw broer is, laat staan dat zij enig licht zouden kunnen werpen op uw eerdere verblijfplaatsen of het netwerk waarover u in Afghanistan beschikt. De dreigbrief die van de taliban afkomstig zou zijn is met de hand geschreven, waardoor op geen enkele wijze kan worden nagegaan door wie, wanneer of in welke omstandigheden ze werd opgesteld. De enveloppe tenslotte, bewijst enkel dat u post hebt ontvangen uit Jalalabad. Dat loutere feit kan echter uw herkomst niet aantonen, en staat los van de door u beweerde feiten.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en mogelijks daar bent geboren en getogen, of ooit woonachtig bent geweest in het district Rodat. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html> of <https://www.refworld.org>; en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 22 augustus 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud persoonlijk onderhoud ook uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er ernstige twijfels bestonden over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan. U bent niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Rodat heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De

Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- art. 48 tot art. 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna wet van 15 december 1980);
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)."*

Verzoeker gaat vooreerst – wat de vluchtelingenstatus betreft – in op de motivering in de bestreden beslissing wat betreft zijn regio van herkomst. Hij licht hierbij toe als volgt:

"Verzoeker is van mening dat verwerende partij helemaal uit het oog verliest dat hij nooit naar school is geweest, noch naar een madrassa, en dat hij bijna nooit uit zijn dorp ging. Verzoeker is dus helemaal niet opgeleid en heeft ook weinig kennis van de omgeving waar hij leefde.

Verzoeker betwist bijgevolg niet dat hij een slechte (geografische kennis) heeft van zijn regio van herkomst.

Hij meent echter dat er met zijn profiel helemaal geen rekening gehouden werd door het Commissariaat-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing en dat verwerende partij de oorzaken van deze weinige kennis niet heeft trachten te begrijpen : hij is ongeletterd en wees langs vaderszijde sinds verschillende jaren. Hij sprak zelden met zijn moeder over actuele onderwerpen en dit verklaart ook waarom hij van sommige evenementen niet op de hoogte is.

Voor wat betreft de bomaanslag in Hisarak, vond dit enkele tientallen kilometers van Rodat plaats (ongeveer 60-70 km). Verzoeker was op dat moment nog jong (16 jaar oud) en het is bijgevolg redelijk om aan te nemen dat hij nooit van deze bomaanslag gehoord heeft.

Voor wat betreft zijn contacten met Afghanistan, heeft verzoeker ook gezegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat hij nog steeds contacten heeft met mensen in Afghanistan : één vriend die in Jalalabad studeert en zijn neef. Dit zijn echter zijn enige contactpersonen in Afghanistan.

Uiteindelijk moet vooral onderlijnd worden dat verwerende partij zelf meent dat verzoeker 'enige affiniteit vertoont' met zijn beweerde herkomstregio in het district Rodat. Dit heeft hij ook duidelijk kunnen aantonen gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal door meerdere vragen correct te beantwoorden en veel informatie te geven betreffende zijn regio van herkomst.

Verwerende partij komt echter tot de slechte conclusie wanneer zij aan verzoeker enige bescherming ontkent hoewel het voordeel van twijfel aan de verzoeker om internationale bescherming gegund moet worden (zie infra)."

Wat de motivering in de bestreden beslissing omtrent de verwantschapsband tussen verzoeker en W.Z. betreft, betwist verzoeker deze motivering als volgt:

"Verwerende partij meent bijgevolg dat verzoeker geen documenten neerlegt die zijn familieband met zijn broer, W.Z., zouden bewijzen.

Verzoeker heeft de enige documenten die hij in zijn bezit heeft, neergelegd : de taskara's van zijn vader, van zijn broer en van hemzelf. Meer kan hij jammer genoeg niet neerleggen : Zo kan hij bijvoorbeeld geen foto's neerleggen, aangezien hij in Afghanistan niet met zijn broer leefde en deze heel zelden naar het dorp terugkeerde.

Het is bijgevolg extreem moeilijk voor hem om zijn familieband met W.Z. te bewijzen aangezien hij enkel de taskara's kan neerleggen. Hij zal echter proberen om in de loop van huidige procedure documenten neer te leggen die de familieband zouden kunnen staven.

Voor wat betreft het feit dat de broer van verzoeker is blijven werken, ondanks het feit dat hij zijn familie in gevaar zette, wijt verzoeker dit aan het feit dat hij lang gestudeerd heeft, ver van zijn familie, en dus veel tijd en inspanningen opgeofferd heeft om te geraken waar hij nu is. De broer van verzoeker had amper contacten met zijn familie, zodat ze elkaar niet zo goed kennen. Dit verklaart waarom zijn broer zijn werk niet heeft willen stopzetten, ondanks de problemen met de taliban. Verder garandeerde het feit dat de broer van verzoeker zijn werk zou stopzetten absoluut niet dat de taliban zijn familie met rust zouden laten."

Betreffende de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten, voert verzoeker aan als volgt:

"Verzoeker vreest om gedood te worden omdat hij geweigerd heeft om zich aan te sluiten bij de taliban. Hij is dus het slachtoffer geweest van gedwongen rekrutering door de taliban, maar vreest vandaag gedood te worden.

Verzoeker weerhoudt dat de taliban 3 keer langsgekomen zijn in zijn huis : de twee eerste keren was hij weldegelijk aanwezig, maar heeft zijn moeder hem verstoep in een kamer. De derde keer was hij niet aanwezig. Die keer hebben de taliban het huis doorzocht, maar omdat zij hem niet gevonden hebben, zijn zij weggegaan.

Voor wat betreft de eerste keer dat de familie op de hoogte is geweest dat zij problemen hadden met de taliban, was dit inderdaad via de malik. Hierna heeft ook de mollah hen hiervan op de hoogte gebracht."

Verzoeker geeft vervolgens een korte theoretische toelichting inzake de samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal. *In casu* voert hij aan dat hij geen documenten heeft ter staving van zijn herkomst en moeilijkheden ondervindt om bewijsmateriaal te vergaren, wat vaak het geval is voor verzoekers om internationale bescherming. Hij meent dat de commissaris-generaal zijn samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, daar het van essentieel belang was dat deze meer vragen zou gesteld hebben aan verzoeker over zijn herkomst, om werkelijk na te gaan of hij afkomstig is uit Rodat of niet.

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische toelichting inzake "het voordeel van de twijfel", dat de commissaris-generaal naar zijn oordeel weigert toe te passen, *"ondanks de ernst van de ingeroepen vrees en ondanks het feit dat verwerende partij zelf meent dat verzoeker enige affiniteit vertoont met het district Rodat"*. Hij wijst er verder op dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat verzoekers vader enkele jaren geleden door de taliban werd gedood, hetgeen op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, en wijst in dit verband op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal zijn zaak onvoldoende heeft bestudeerd en benadrukt dat hij vreest terug te moeten keren naar de provincie Nangarhar in Afghanistan, niet enkel omwille van de problemen met de taliban, maar ook omwille van de algemene veiligheidssituatie.

Verzoeker voert verder – wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft – na een korte theoretische toelichting aan dat hij zich *in casu* "in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Nangarhar een reëel gevaar vormt voor zijn leven of zijn persoon." Verzoeker benadrukt dat verschillende betrouwbare bronnen de onveiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kunnen bevestigen. Hij citeert vervolgens uit informatie van UNAMA en stelt hierbij dat de algemene situatie in Afghanistan bekend is en recent nog beschouwd werd als onrustwekkend.

UNAMA merkt in deze informatie op dat het aantal burgerslachtoffers in de laatste jaren enkel gestegen is en in 2018 weer een piek heeft bereikt. Betreffende verzoekers provincie van herkomst, Nangarhar, toont deze informatie aan dat de situatie heel zorgwekkend is. Verzoeker verwijst tevens naar de door hem aan het verzoekschrift gevoegde informatie (verzoekschrift, stuk 3), waaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in Nangarhar met 111% gestegen is in vergelijking met 2017. Verzoeker verwijst vervolgens naar verschillende persartikels in verband met veiligheidsincidenten die plaatsvonden in de provincie Nangarhar in 2017, 2018 en 2019. Hij wijst er nog op dat de situatie dermate zorgwekkend is dat verschillende scholen in Nangarhar gesloten werden en verschillende parlementsleden hun zorg hebben uitgedrukt betreffende de situatie.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een “document” van UNAMA (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht en een theoretische uiteenzetting hieromtrent laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden verblijf in Baru, in het district Rodat in de provincie Nangarhar in Afghanistan tot aan zijn vertrek naar België, gelet op verzoekers lacunaire geografische en sociopolitieke kennis van zijn vermeende regio van herkomst.

Verzoeker tracht de bevindingen van de commissaris-generaal over zijn kennis te minimaliseren door te wijzen op zijn ongeletterdheid en ongeschooldheid, het feit dat hij nooit zijn dorp uit ging en dat zijn vader verschillende jaren geleden overleden is. De Raad wijst er in deze vooreerst op dat verzoekers analfabetisme klemmt met de handtekening waarmee hij de documenten bij aanvang van de procedure heeft ondertekend alsook met zijn facebook-gebruik (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 4). Bovendien kan, zelfs van een persoon van jonge leeftijd zonder scholing, redelijkerwijze worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde regio van herkomst. De Raad benadrukt dat een gebrek aan scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

Het feit dat verzoeker blijkens zijn verklaringen zijn dorp nooit zou hebben verlaten is bovendien geen voldoende verklaring voor het ontbreken van een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van zijn leefomgeving. De Raad is verder nog van oordeel dat verzoekers verklaringen op dit punt ongeloofwaardig zijn. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader enkele jaren voor zijn vertrek naar België werd vermoord door de taliban, waarna verzoeker de oudste voor het gezin zorgende zoon werd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7 en 14). In dergelijke context acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker zijn dorp nooit zou hebben verlaten. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij samen met zijn oom zijn taskara is gaan halen (*Ibid.*, p. 22), waaruit blijkt dat hij wel degelijk zijn dorp verliet.

Verder dient op dit punt nog te worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker weldegelijk kennis heeft van zijn ruimere leefomgeving voor zover deze kennis betrekking heeft op zijn district Rodat, waaruit blijkt dat van hem weldegelijk enige kennis van zijn leefomgeving en regio van herkomst kan verwacht worden.

De bestreden beslissing stelde evenwel terecht vast verzoekers kennis lacunair is wat informatie betreft over andere districten die evenwel op slechts enkele kilometers van zijn vermeende dorp van herkomst zijn gelegen.

Dergelijke vaststellingen geven verzoekers verklaringen een ingestudeerd karakter, gezien het niet aannemelijk is dat hij enkel informatie kan geven over zijn eigen district doch niet over plaatsen en gebeurtenissen in districten die op enkele kilometers van zijn vermeende dorp van herkomst gelegen zijn.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat het door verzoeker geschetste profiel enerzijds niet geloofwaardig is en anderzijds niet kan overtuigen als verschoningsgrond voor zijn ontoereikende kennis met betrekking tot zijn directe leefomgeving.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het redelijk is om aan te nemen dat hij niet op de hoogte is van de bomaanslag in Hisarak omdat dit ver van zijn district ligt en hij op dat moment maar zestien jaar oud was, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de desbetreffende bomaanslag plaatsvond in het dorp Hisarak in het district Rodat (Landeninformatie, stuk 13, nr. 5). Verzoekers jonge leeftijd ten tijde van dit incident vormt op zich geen afdoende verschoning voor zijn lacunaire kennis van dit incident, gezien ook van een persoon van jonge leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij tijdens zijn verblijf in zijn regio van herkomst kennis neemt van belangrijke veiligheidsincidenten die er plaatsvinden. De Raad merkt in deze bovendien nog op dat rekening dient gehouden te worden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in de samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Raad doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen over zijn verblijf in zijn voorgehouden regio van herkomst tot aan zijn vertrek naar België.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat hij enkel nog contact had met zijn neef en een vriend in Jalalabad, wijst de Raad er evenwel op dat de bestreden beslissing op pertinente en terechte wijze oordeelde dat verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud inconsistente verklaringen aflegde op dit punt, daar hij tevens verklaard had dat hij geen contact hield met vrienden in Afghanistan en dat hij nooit in Jalalabad is geweest (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 10 en 13). Dit verweer doet dan ook geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn contacten en netwerk in Afghanistan.

Het loutere feit dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker enige affiniteit vertoont met zijn beweerde regio van herkomst, hetgeen kan blijken uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat hij van zijn geboorte tot aan zijn vertrek naar België in zijn vermeende regio van herkomst in Afghanistan heeft verbleven.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal hem meer vragen diende te stellen met betrekking tot zijn herkomst uit Rodat, wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker extensief werd ondervraagd met betrekking tot zijn herkomst en verblijf in zijn regio van herkomst. *In casu* blijkt uit de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing echter dat verzoekers kennis over bepaalde elementen van zijn vermeende regio van herkomst lacunair is, zodat terecht werd geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij van zijn geboorte tot aan zijn vertrek in het dorp Baru, in het district Rodat in de provincie Nangarhar in Afghanistan heeft verbleven.

De Raad wijst er op dat, gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in zijn vermeende regio van herkomst tot aan zijn vertrek naar België, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die er zich zouden hebben voorgedaan en de aanleiding hebben gevormd voor verzoekers vlucht uit Afghanistan.

Ten overvloede gaat de Raad nog in op de overtollige, doch terechte motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker (i) zijn familieband met W.Z. niet aannemelijk maakt en (ii) er evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van het werk van deze W.Z. als tolk voor de Amerikanen.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat het extreem moeilijk is voor hem om zijn familieband met W.Z. te bewijzen, doch de Raad merkt op dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen bewijs neerlegt ter staving van de familieband tussen verzoeker en W.Z., die volgens zijn verklaringen zijn broer is.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker er evenmin in slaagt om de familieband met zijn broer W.Z. middels zijn verklaringen aannemelijk te maken. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat zijn broer amper contact had met de familie en hen aldus niet goed kent, hetgeen verklaart waarom zijn broer zijn werk niet wilde stopzetten omwille van de problemen met de taliban, kan niet worden aanvaard ter verklaring van de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoekers broer W.Z. dermate onverschillig zou staan tegenover de problemen van verzoeker en zijn familie zoals hij zelf beweert. De bestreden beslissing oordeelde immers reeds terecht dat deze bewering klemmt met de vaststelling dat W.Z. verzoeker wel wilde helpen door het versturen van documenten met betrekking tot zijn werkzaamheden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 21), waaruit blijkt dat zijn broer niet volledig onverschillig staat tegenover de problemen van zijn familieleden. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn broer nog één maal per tien maanden of het jaar naar huis kwam en dat hij ook aanwezig was op de begrafenis van hun vader (*Ibid.*, p. 13), zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate weinig contact was met zijn broer dat het aannemelijk is dat zijn broer dermate onverschillig zou staan tegenover de problemen van verzoeker en zijn familie, temeer in de Afghaanse context waar veel belang wordt gehecht aan familiale banden. Verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over zijn broer doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaarde familieband en tevens aan de geloofwaardigheid van de problemen van verzoeker en zijn familie met de taliban.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij thans vreest om gedood te worden door de taliban omdat hij weigerde zich bij hen aan te sluiten, wijst de Raad erop dat dergelijk verweer zijn inconsistente verklaringen met betrekking tot zijn vrees voor de taliban doorheen de procedure tot het bekomen van internationale bescherming niet in een ander daglicht kunnen stellen. Dergelijk verweer betreft immers een loutere *post factum* verklaring die bedoeld is om, na confrontatie met een negatieve beslissing, zijn inconsistente verklaringen hierover in overeenstemming te brengen. De bestreden beslissing stelde terecht vast dat verzoeker bij aanvang van de procedure verklaarde dat de taliban wilde dat verzoeker zich bij hen zou aansluiten (CGVS-vragenlijst, stuk 16, p. 2), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud enkel verklaarde dat hij met de dood werd bedreigd, gezien hij er verklaarde dat de taliban hem wilde meenemen en doden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 11). Indien de taliban verzoeker daadwerkelijk gedwongen wilde rekruteren, zoals verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure en thans in zijn verzoekschrift, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker dit tevens zou hebben vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud, *quod non*. De vaststelling dat verzoeker doorheen de procedure inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot zijn vrees voor de taliban, waar geen afbreuk aan wordt gedaan door het verweer in het verzoekschrift, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat de taliban drie keer zijn langsgekomen in zijn woning, en dat ze enkel de laatste keer zijn huis doorzochten, wijst de Raad er eerst op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker niet-doorleefde verklaringen aflegde op dit punt tijdens het persoonlijk onderhoud, gezien hij meermaals verklaarde dat de taliban “twee of drie” keer bij hem is langsgekomen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 16 en 19). Van verzoeker kan evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat hij het aantal keren dat de taliban naar zijn woning kwam op duidelijke en precieze wijze kan weergeven, gelet op het belang en de ernst van deze feiten. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit evenwel niet het geval. Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat de taliban zijn huis bij deze bezoeken slechts één keer zou doorzocht hebben, toen verzoeker niet meer aanwezig was in het huis, is dan weer tegenstrijdig met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit duidelijk blijkt dat hij verklaarde dat de taliban zijn huis doorzochten terwijl hij er verstopt was (*Ibid.*, p. 12). De bestreden beslissing oordeelde evenwel terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker de tijd zou gunnen om zich te verstoppen of zou nalaten om het huis grondig te doorzoeken. Verzoekers verklaringen over deze bezoeken door de taliban zijn dan ook niet doorleefd en ongeloofwaardig.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij en zijn familie eerst op de hoogte werden gebracht over de bedreigingen door de taliban via de malik en daarna via de mollah, wijst de Raad erop dat dit verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker hierover inconsistente verklaringen aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij eerst verklaarde dat de problemen begonnen toen de mollah langskwam om een boodschap van de taliban over te brengen (*Ibid.*, p. 11), om later te verklaren dat de malik van het dorp de eerste was die hen kwam waarschuwen (*Ibid.*, p. 14).

Het zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoekers verweer kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde op dit punt.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen verweer tegen de overige motieven van de bestreden beslissing, zodat deze worden overgenomen door de Raad. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Hoewel u een zekere affiniteit vertoont met uw beweerde herkomstregio in het district Rodat, is doorheen uw persoonlijk onderhoud duidelijk gebleken dat uw kennis van omgeving lacunair is en u weinig tot niets kan vertellen over de situatie in die regio in de tijd dat u daar zou hebben gewoond. Zo weet u dat de stroom in uw dorp verder vloeit naar Barikar/Barikaw (CGVS, p.22) en situeert u het dorp Tarely in de richting van Kot district (CGVS, p.23). Van het dorp Paraw, dat even dicht bij uw dorp ligt als Tarely, maar net over de administratieve grens met Batikot district (zie de aan het administratief dossier toegevoegde kaart, landeninfo nr.1) hebt u vreemd genoeg nog nooit gehoord (CGVS, p.23). Ook Shashkhel/Shashkhail/Shashkheyl weet u niet zijn: u kan enkel zeggen dat u wel eens langs Shershahi bent gereden (CGVS, p.22). Nochtans bevestigt de website www.fallingrain.com dat een dorp met die naam vlakbij het dorp Baro ligt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2). Van het Akhunzada Musa Babaji schrijn dat er gelegen was en dat kennelijk bezoekers trok uit Afghanistan en Pakistan tot het vermoedelijk werd opgeblazen door de puriteinse taliban (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3), hebt u ook nog nooit gehoord (CGVS, p.22) en zelfs wanneer u dit incident wordtesignaleerd, kan u niets over deze aanval vertellen. U wijt dit aan het feit dat u zelf nooit de grens met het district Bati Kot hebt overschreden (CGVS, p.23). Daarbij moet dan toch worden opgemerkt dat deze grens op luttele kilometers van uw dorp is gelegen en dat zelfs indien dit plausibel zou worden geacht, quod non, redelijkerwijs mag worden verwacht dat u via de radio (CGVS, p.21) of via de gemeenschap waarvan u deel uitmaakte te weten zou komen dat er een zware bom is afgegaan vlak bij uw dorp, en dat daarbij niet alleen het doelwit is getroffen, maar ook de moskee beschadigd geraakte. Dat uw kennis van de nabije omgeving door een arbitraire scheidslijn van het district wordt beperkt, getuigt natuurlijk niet van een vertrouwdsheid met de onmiddellijke omgeving en een kennis van het reilen en zeilen die iemand spontaan opdoet door lange tijd op een plaats te wonen. Dat u wel een oplistijng geeft van de vier schrijnen die u er volgens u zijn (CGVS, p.22) maakt vooral een ingestudeerde indruk. Uw kennis van Rodat district zelf blijkt immers ook eerder oppervlakkig. Zo zegt u geen weet te hebben van terugkeerders uit Pakistan behalve enkele gezinnen die zich in Sangar vestigden (CGVS, p.23) en zegt u dat er geen vluchtelingenkampen zijn in de omgeving van uw dorp, maar dat er wel mensen uit Shinwar zich zijn komen vestigen in onder andere Kabul Camp (CGVS, p.22), waar u ook heel precies de weg naartoe weet (CGVS, p.21). Nochtans zijn er in Rodat dicht bij de hoofdweg naar Jalalabad verschillende kampen waar in de maanden en jaren voor uw beweerde vertrek honderden Afghaanse terugkeerders zijn gevestigd (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). Zoiets zou de lokale bevolking niet ontgaan zijn. Dit blijkt ook uit het feit dat rond de tijd van uw vertrek uit Afghanistan een acute nood aan scholen voor de kinderen van deze terugkeerders bestond, die door het Swedish Committee for Afghanistan werd gelenigd door in Rodat voor meer dan 500 kinderen onderwijs te regelen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.6). Pas wanneer u wordt uitgelegd waar deze kampen zich bevinden zegt u de plaatsnamen te herkennen, maar u blijft volharden dat er geen vluchtelingen zijn daar (CGVS, p.24).

Er zijn u ook nog andere gebeurtenissen in Rodat genoemd, waar u evenmin veel duiding bij kon geven. In het dorp Hisarak in district Rodat werd in 2016 een bom verstoort in de moskee, die tientallen gewonden en minstens drie doden tot gevolg had, en door de Verenigde Naties werd veroordeeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5). Dat dorp ligt niet dicht bij het uwe en dus weet u niets over wat er zich daar afspeelde (CGVS, p.22). Als u meer details worden gegeven, lijkt u niet te geloven dat zoiets werkelijk heeft plaatsgevonden (CGVS, p.24). Van een school die is ingestort zegt u te weten dat het gebeurde in Sangar, en dat een echtpaar het leven liet (CGVS, p.22).

Hierover kon geen informatie worden teruggevonden en bijgevolg kan dit bevestigd noch ontkend worden. In elk geval blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in het dorp Zino in Rodat een dak van een school is ingestort, wat aan twee kinderen het leven kostte (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.7). De vraag naar een grondconflict ten gevolge van een bouwproject waartegen uw dorpsgemeenschap in het verweer ging, ontwijkt u enkele malen voordat u verwijst naar een conflict met de Kotal over een heuvel en plannen voor de bouw van een universiteit in de woestijn (CGVS, p.21). De leiders van het dorp Baro boden echter verzet tegen de bouw van een "mega hospitaal" met 1000 bedden, een bitsige confrontatie die blijkbaar mensenlevens eiste (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.8). Pas wanneer u met deze informatie wordt geconfronteerd bevestigt u plots dat er nabij uw dorp een universiteit of een ziekenhuis zou worden gebouwd, en dat uw dorp daartegen protesteerde (CGVS, p.23), een eigenaardige gang van zaken. Dat u ook niet lijkt te weten dat uw broodwinning gevaar liep vanuit Daesh (Islamitische Staat), die de winstgevende papaverteelt strikt verbiedt en tegen wie uw dorp een milite heeft opgericht (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9 en 10), doet nog meer twifelen aan uw profiel en herkomst. Gevraagd naar wie er tegen het cultiveren van papaver gekant is antwoordt u nochtans stellig dat niemand er tegen is behalve de overheid, die in Rodat niet durft komen (CGVS, p.7). Tot slot zijn ook uw verklaringen over uw contacten in Afghanistan weinig coherent. U ontkent dat u nog met vrienden in Afghanistan contact houdt (CGVS, p.10) en beweert nooit in Jalalabad geweest te zijn (CGVS, p.5). Wanneer u later in het persoonlijk interview wordt gevraagd met wie in Jalalabad u contact houdt, verklaart u dan weer af en toe te spreken met een zekere "Kuchi", maar dat u voor de rest met niemand contact houdt (CGVS, p.21). Via Facebook blijkt u trouwens nog met andere mensen in contact te staan die beweren in Jalalabad te wonen en er zelfs gestudeerd te hebben (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots), wat eigenaardig is voor iemand die beweert een ongeletterde landbouwer te zijn die nooit die stad heeft bezocht en met niemand daar contact houdt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde levenslange verblijf in het dorp Baru, gelegen in het district Rodat van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wenst het CGVS daar nog aan toe te voegen dat u allerm minst een familieband met "W.Z.", van wiens documenten u kopieën hebt neergelegd, aannemelijk hebt gemaakt. U legt geen enkel document neer waaruit onomstotelijk blijkt dat jullie elkaar zelfs maar kennen (CGVS, p.17). U verwijst naar de taskara's die u werden toegestuurd. Het gaat hier echter om kopieën die op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Uw eigen taskara, waarvan u wel het origineel neerlegt, is dan weer opgemaakt na uw vertrek uit Afghanistan en op uw vraag. Dat laat natuurlijk de mogelijkheid open dat dit stuk werd opgesteld met het oog op uw huidige procedure. Gezien de hoge graad van corruptie in uw herkomstland kan aan Afghaanse documenten sowieso slechts geringe bewijswaarde toegekend worden. Het is bovendien eigenaardig dat u verklaart dat uw broer volledig onverschillig stond tegen jullie herhaalde smeekbedes om te stoppen met zijn werk en jullie levens te redden. U hebt trouwens geen afdoende reden gegeven waarom uw broer zo hardvochtig voor jullie was (CGVS, p.14,16) en beweert dat u niet weet waar uw broer momenteel verblijft (CGVS, p.14), noch wat voor werk hij gewoonlijk deed, of waar dat ergens was (CGVS, p.3). Uit de door u neergelegde documenten blijkt evenwel dat uw oom op eenvoudig verzoek al deze documenten van uw broer heeft gekregen om ze naar u te kunnen sturen (CGVS, p.21,25). Daaruit volgt dus helemaal niet dat jullie zijn verblijfplaats niet kennen of dat W.Z. niet bereid is om u te helpen, in weerwil van uw beweringen daaromtrent. Dat u blijft volhouden nooit met uw eigen broer te hebben gesproken over het gevaar waarin hij u bracht (CGVS, p.14) en ook nu geen enkel contact met hem te hebben (CGVS, p.20) wijst ook niet op een hechte familieband tussen jullie. Dit geldt natuurlijk nog meer aangezien u beweert het hoofd van het huishouden te zijn geweest na het overlijden van uw vader (CGVS, p.12), een verantwoordelijkheid die zich moeilijk laat rijmen met de door u geschetste passiviteit.

Ook de door u beweerde bedreigingen die zouden voortvloeien uit het werk van W.Z. overtuigen allerm minst. Waar u tijdens uw interview nog zei te vrezen voor gedwongen rekrutering bij de taliban (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens uw onderhoud met de dood te zijn bedreigd (CGVS, p.11). Daarbij zijn uw verklaringen echter weinig doorleefd en gedetailleerd.

Bij herhaling hebt u het over de "twee à drie keer" keren dat de taliban bij u thuis kwamen en het huis doorzochten, voor u uiteindelijk preciseerd dat zij tweemaal langs zijn gekomen toen u er nog was, en eenmaal net na uw vertrek (CGVS, p.11,16,17,19). Bij die gelegenheden zou uw moeder u gewaarschuwd hebben zodat u zich kon verbergen. Hoewel de taliban het hele huis doorzochten konden zij u nooit vinden (CGVS, p.11, 12). Het is daarbij weinig aannemelijk dat de taliban u geduldig de tijd zouden gunnen om u te verstoppen, of zouden nalaten om het huis grondig te doorzoeken in de wetenschap dat u zich voor hen zou kunnen verbergen. Aanvankelijk verklaarde u dat de problemen begonnen toen de mollah is langs geweest om een boodschap van de taliban over te brengen (CGVS, p.11). Even later lijkt u uw verklaringen te wijzigen als u plots zegt dat de malik van het dorp eigenlijk de eerste was die jullie kwam waarschuwen (CGVS, p.14), iets wat u nooit eerder had vermeld. Volgens uw verklaringen was het enige wat uw familie vervolgens deed telefoneren naar W.Z., maar u sprak zelf nooit met uw broer over de levensbedreigende situatie (CGVS, p.14,15). Gevraagd naar andere stappen als reactie op de dreiging van de taliban zegt u niets anders te kunnen doen (CGVS, p.15). Pas als u wordt gevraagd of u zelf nog buiten kwam, als gezinshoofd en kostwinner van de familie, geeft u aan dat u niet meer buiten het huis kwam (CGVS, p.17). Het is bijster merkwaardig dat u zoiets niet zelf ter sprake bracht, en weinig geloofwaardig dat u in die omstandigheden de mollah die de taliban als boodschapper gebruikten naar uw huis liet komen om uw huwelijk te voltrekken (CGVS, p.19). Gevraagd of zoiets niet riskant was, aangezien de mollah zou ontdekken dat u nog altijd thuis was, antwoordt u dat het de gewoonte is dat de mollah het huwelijk inzegt, en dat het niet gevaarlijk was aangezien u zich verstopte als de taliban het huis kwamen doorzoeken (CGVS, p.19), wat nauwelijks ernstig te nemen valt. Hoewel u in het begin van het gehoor moeite hebt met de kalender, toont u wel aan dat u kan hoofdrekken (CGVS, p.4). Nochtans kan u over de feiten die u inroept geen beeld schetsen van wanneer alles zich zou hebben afgespeeld. U herhaalt consistent dat u acht of negen dagen voor uw vertrek bent getrouwd (DVZ, Verklaring DVZ, p.6,7, CGVS, p.9,19). U ontwijkt eerst de vraag naar wat er aan de hand was toen u bent getrouwd, en zegt dan dat uw huwelijk plaats vond nadat de taliban een eerste keer bij u huiszoeking zijn komen doen (CGVS, p.19). Dat valt dan weer moeilijk te rijmen met uw bewering dat de taliban twee keer naar uw huis kwamen toen u er nog woonde, met twee of drie dagen ertussen, en een laatste keer nadat u reeds was vertrokken naar de smokkelaar (CGVS, p.16-17,19-20). Overigens had u ook gezegd dat ongeveer 15 dagen nadat de mollah uw had gewaarschuwd een dreigbrief werd gevonden (CGVS, p.11) maar nadat u hebt toegevoegd dat de malik u als eerste een boodschap vanuit de taliban had bezorgd, denkt u plots dat er maar 8 of 10 dagen zaten tussen het gesprek met de mollah en het vinden van de brief (CGVS, p.16), wat opnieuw weinig consistent is. Tenslotte is het niet geloofwaardig dat u eerst verklaart met uw familie in Afghanistan enkel te hebben gesproken over de documenten die u nodig had voor uw huidige verzoek om internationale bescherming en niet spontaan kan bedenken wat u verder nog zou bespreken met hen (CGVS, p.11). Even later lijkt u die uitspraak te wijzigen door te zeggen dat u ook hebt gevraagd wat de taliban sinds uw vertrek uit Afghanistan nog hebben gedaan, en dat u te horen kreeg dat de taliban om de twee à drie maanden nog eens komen kijken of er niemand is (CGVS, p.18). Dat u zich pas na een uitdrukkelijke vraag herinnert dat u wilde weten hoe de toestand van uw familie sinds uw vertrek is, kan uiteraard net zomin overtuigen als uw bewering dat u nooit de moeite hebt genomen om te vragen hoe uw oom erin slaagde genoeg geld te verzamelen om u naar het buitenland te sturen (CGVS, p.18) hoewel dat volgens u het leven heeft gered.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze inschatting om te buigen. Over de documenten betreffende het werk van W.Z. moet worden herhaald dat het gaat om kopieën die op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk te vervalsen zijn. Bovendien kunnen deze stukken op geen enkele wijze aantonen dat W.Z. inderdaad uw broer is, laat staan dat zij enig licht zouden kunnen werpen op uw eerdere verblijfplaatsen of het netwerk waarover u in Afghanistan beschikt. De dreigbrief die van de taliban afkomstig zou zijn is met de hand geschreven, waardoor op geen enkele wijze kan worden nagegaan door wie, wanneer of in welke omstandigheden ze werd opgesteld. De enveloppe tenslotte, bewijst enkel dat u post hebt ontvangen uit Jalalabad. Dat loutere feit kan echter uw herkomst niet aantonen, en staat los van de door u beweerde feiten."

Waar verzoeker nog aanvoert dat, in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, rekening dient te worden gehouden met het feit dat zijn vader enkele jaren geleden door de taliban werd gedood, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij sinds de dood van zijn vader nog persoonlijke problemen heeft gekend, nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn vaders dood niet in verband

weet te brengen met de taliban, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van de taliban, die verzoeker bovendien niet verbindt aan de beweerde moord op zijn vader. Verzoeker brengt geen andere persoonlijke problemen met de taliban omwille van de moord op zijn vader aan. Bovenal maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek naar België in het dorp Baru, in het district Rodat in de provincie Nangarhar van Afghanistan heeft verbleven, waar de moord op zijn vader zich zou hebben voorgedaan. Er kan dus evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat verzoeker een vrees voor vervolging heeft door de taliban als gevolg van zijn verblijf in deze regio.

De door verzoeker toegevoegde en geciteerde landeninformatie kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, doch gelet op het feit dat verzoeker de beweerde recente herkomst uit Baru, in het district Rodat, in de provincie Nangarhar in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 2, 23).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP